

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10515/2025
06.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца Фонд за развод Републике Србије, чији је пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Ратковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 102/25 од 23.04.2025. године, у седници одржаној 06.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 102/25 од 23.04.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 102/25 од 23.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 102/25 од 23.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Деспотовцу, Судска јединица Свилајнац П 793/17 од 28.10.2024. године, исправљена решењем истог суда од 02.12.2024. године, којом је одржано на снази решење о извршењу Ив 44/17 од 21.03.2017. године у делу којим је одређена обавеза туженог да тужиоцу исплати 2.808.687,67 динара и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 288.470,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана,

ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата дуга из уговора о кредиту закљученог између тужиоца и туженог дана 04.11.2008. године, уз уговорено јемство и издавање бланко меница од стране корисника кредита, као инструмената обезбеђења уредног враћања дуга. Поступак се није водио по правилима меничног спора, јер није спроведен у формалној законској процедури за реализацију меничног потраживања. Побијаном пресудом оцењен је као неоснован приговор туженог о застарелости потраживања, јер се на уговор о кредиту примењује општи рок застарелости од 10 година из члана 371. ЗОО, што се односи и на ануитете који доспевају повремено. Побижана пресуда којом је усвојен тужбени захтев заснована је на одредбама члана 5. став 1. Закона о Фонду за развој Републике Србије по питању активне легитимације тужиоца, као и одредаба чланова 124. и 1065. у вези са чланом 361. став 1. ЗОО. О истакнутом приговору застарелости и основу тужбеног захтева одлучено је у складу са судском праксом у предметима са битно сличним правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, тако да није потребно ново, ни уједначено тумачење права.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Поступак је започет 14.03.2017. године, а вредност предмета спора побижаног дела износи 2.808.687,67 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је реч о имовинскоправном спору који се односи на потраживање у новцу, у коме је побижана вредност предмета спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан покретања поступка, следи да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**